

Arrest

nr. 177 661 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u afkomstig uit Kerbala, Irak. U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde in Kerbala in de wijk Al Yarmouk. U bent getrouwd met H.(...) E.(...) A.(...), en heeft twee kinderen, Z.(...) en Z.(...). Uw vrouw en kinderen blijven momenteel bij haar ouders in Kerbala. U heeft vijf broers en vier zussen. Uw oudste broer, A.(...), is gestorven bij een bomaanslag in 2004. Uw andere broer A.(...) heeft in 2006 een verdwaalde kogel in zijn hoofd gekregen en is daardoor blijvend gehandicapt. U werkt sinds 2008 als poetsman bij het heiligdom Al Abasiya Al Mukhatasa in Kerbala. Naast poetsman was u verantwoordelijk voor het uitdelen van producten en materialen, en ging u de laatste jaren af en toe mee met de verantwoordelijken van het heiligdom naar

Iran om poetsproducten en materialen aan te kopen. Eind 2014 werd er op uw werkplaats een oproep uitgehangen waarin stond dat er van elke afdeling af en toe twee à drie man zou gekozen worden om mee te gaan vechten in de heilige oorlog. In juli 2015 kreeg u een opleiding van twee dagen om te leren hoe te schieten met een Kalasnikov. Op 28 juli 2015, het was ongeveer 15 à 20 dagen na de opleiding, kwam de verantwoordelijke voor de rekrutering, genaamd A.(...), u vertellen dat u op de lijst van rekrutering stond. De volgende dag moest u meteen mee gaan vechten met de sjiiitische militie *Firgat Al Abbas Al Qitaliya* (onderdeel van *Al-Hashd al-Sha'bi— Popular Mobilization Units*) aan het front in Baiji. De zesde dag dat u in Baiji was, vonden er plots een reeks zelfmoordaanslagen door Daesh plaats. U maakte van het tumult gebruik om weg te lopen. M.(...) S.(...) en N.(...) S.(...), twee personen die samen met u achter eenzelfde schutting stonden, zetten het eveneens op een lopen maar werden direct neergeschoten. U slaagde erin een wagen van het Iraakse leger te doen stoppen en hen ervan te overtuigen u een lift te geven tot bij uw tante in Bagdad. De volgende dag vernam u van uw ouders dat leden van de militie bij u thuis waren langsgesproken op zoek naar u. U werd beschuldigd van de dood van M.(...) en N.(...). Na drie dagen verblijf bij uw tante in Bagdad vertrok u met het vliegtuig naar Turkije. Vandaaruit reisde u door naar België, waar u op 10 september 2015 asiel heeft aangevraagd. Na uw vertrek vallen de militieleden nog regelmatig bij uw ouders thuis binnen op zoek naar u.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw paspoort (d.d. 26/05/2012); uw identiteitskaart (d.d. 21/09/2011); een kopie van uw nationaliteitsbewijs (d.d. 19/06/2008); een kopie van uw huwelijksakte; een (onleesbare) kopie van de overlijdensakte van uw broer; kopieën van de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen; een kopie van uw bewonerskaart; twee werkbades; een kopie van uw oproeping om mee te gaan vechten en een medisch attest van uw centrumarts (d.d. 25/03/2015) waarin vermeld wordt dat u blijkt te lijden aan PTSS (posttraumatisch stresssyndroom).

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u verplicht werd mee te vechten met al-Hashd al-Shaabi. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Bovendien worden uw verklaringen tegengesproken door verschillende objectieve bronnen.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde poging tot gedwongen rekrutering door al-Hashd al-Shaabi niet in overeenstemming te brengen is met de informatie over rekrutering door de milities van al-Hashd al-Shaabi waarover het Commissariaat-Generaal (CGVS) beschikt. Uit deze informatie blijkt namelijk, op basis van verschillende bronnen, dat al-Hashd al-Shaabi niet onder dwang rekruteert. Reeds voor de oprichting van al-Hashd al-Shaabi rekruteerden sjiiitische milities in Irak vrijwilligers voor deelname aan de strijd in Syrië ter ondersteuning van het Assad-regime. Er werd hoofdzakelijk gerekruteerd via rekruteringsposters, internet en sociale media, en door het opzetten van rekruteringscentra langs sjiiitische pelgrimsroutes. Na de oproep van ayatollah al-Sistani werden dezelfde rekruteringsmethoden aangehouden. Naast religieuze en financiële motieven vormde ook maatschappelijke prestige een belangrijke drijfveer voor de vele vrijwilligers. Er zouden zich na de oproep van al-Sistani zelfs zodanig veel vrijwilligers hebben aangemeld, dat er wachtlijsten werden ingevoerd. Kandidaat-militieleden moeten ook een selectieprocedure doorlopen en lang niet alle kandidaten worden weerhouden. Het hoge aantal vrijwilligers maakt gedwongen rekrutering dan ook totaal onnodig. Dat deze praktijk niet voorkomt, wordt bevestigd door verschillende en onafhankelijke bronnen. Alle door het CGVS gecontacteerde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al-Hashd al-Shaabi. In het licht van deze informatie is het dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u verplicht werd zich aan te sluiten bij al-Hashd al-Shaabi. De door u beschreven rekrutering zou bovendien op een officiële en systematische wijze gearrangeerd worden. Zo stelt u dat er eind 2014 een oproep verscheen van A.(...) A.(...), de hoofdverantwoordelijke van het heiligdom. In die oproep stond dat de medewerkers mee moesten gaan vechten, elke keer twee, drie of meer van elke afdeling. Daarna kregen de afdelingsverantwoordelijken telkens een lijst, waar op zou staan wie er mee moest gaan vechten in de heilige oorlog (CGVS p.18). Deze verklaringen vallen niet te rijmen met de informatie die door het CGVS verzameld werd.

Verder verklaarde u dat u, voordat u wist dat u naar het front in Baiji moest vertrekken, een opleiding van twee dagen heeft gehad. In deze opleiding werd u, samen met 50 andere medewerkers, personen uit alle afdelingen van het heiligdom, geleerd hoe een wapen te gebruiken (CGVS p.19). 15 à 20 dagen na de opleiding, werd u op 28 juli 2015, compleet onverwacht, verteld dat u de volgende dag naar het front moest vertrekken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het vooreerst uitermate vreemd is dat al-Hashd al-Shaabi iemand na slechts twee dagen training rechtstreeks aan het front zou plaatsen. Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt blijkt dat getuigenissen van vrijwilligers van al-Hashd al-Shaabi spreken over een basistraining van ongeveer 45 dagen. Het is voor al-Hashd al-Shaabi

zelf immers ook belangrijk te beschikken over goedgetrainde strijders, om een goede kans te maken om de strijd te winnen. U geeft zelf meermaals aan dat u nooit een wapen heeft gedragen in uw leven, dat u niet weet hoe u moet vechten en dat u geen ervaring heeft in de oorlog (CGVS p. 16, 18, 20). Het is zelfs nog onwaarschijnlijker dat u pas op 28 juli te weten komt dat u op 29 juli 's morgens aan het front moet meevechten. U wordt met andere woorden totaal onvoorbereid, slecht getraind en ongemotiveerd aan het front gedropt. Dit creëert een absurde situatie die gegarandeerd uitmondt in een fiasco, niet alleen voor u maar ook voor uw medestrijders. Het lijkt bijzonder onwaarschijnlijk dat dit tot de praktijken van al-Hashd al-Shaabi behoort, zeker gezien de informatie die in vorige alinea's reeds beschreven is.

Voorts gaf u aan dat u, op de poetsafdeling van het heiligdom, verantwoordelijk was voor het uitdelen en bijbestellen van de producten en materialen van uw afdeling, die toch uit zo'n 140 personen bestaat (CGVS p. 8). U bent in de laatste jaren zelfs tot vijf maal toe mee gegaan naar Iran, om producten en machines te kopen. U ging dan naar Iran samen met verantwoordelijken van het heiligdom, directieleden, en uw directe chef. U gaf aan dat u mee moest naar Iran omdat u degene was die wist welke machines, welk materiaal en welke producten jullie nodig hadden. Bovendien was u de oudste, werkte u er al lang en was u verantwoordelijk voor de opslagruimtes (CGVS p.10-12). Dat iemand die dergelijke verantwoordelijkheden heeft wordt gekozen om mee te gaan vechten met al-Hashd al-Shaabi, lijkt weinig waarschijnlijk, zeker gezien het feit dat u geen enkele ervaring heeft in de gewapende strijd. Doordat u plots moest gaan strijden, valt er immers een schakel weg die niet zo gemakkelijk valt te vervangen als een gewone poetser. Dat dit dan ook nog zo plots, van de ene op de andere dag gebeurd, maakt het nog onwaarschijnlijker.

Bovendien verklaarde u dat er in uw afdeling verschillende personen werkten die ervaring in de oorlog hadden, en het wel zagen zitten om mee te gaan vechten. Deze mensen, u geeft zelfs de namen van enkele personen, waren iets ouder en hadden ervaring met vechten tijdens het regime van Saddam (CGVS p.20-21). U verklaarde tevens dat zij kenbaar maakten dat ze het vechten wel zagen zitten, maar dat er voor jullie geen mogelijkheid was om zich vrijwillig op te geven. De hoofdverantwoordelijke beslist wie mee moest gaan vechten en wie niet. Dat deze hoofdverantwoordelijke dan niet kiest voor de mensen die gemotiveerd zijn en ervaring hebben, maar wel voor iemand die niet gemotiveerd is – en tevens, volgens uw verklaringen, gekend was als “een bangerik (CGVS p. 26)” én daarenboven een verantwoordelijke taak in het heiligdom heeft, lijkt onwaarschijnlijk.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan u zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te weerleggen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van uw huwelijksakte; de kopieën van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, uw werkbades, de kopie van uw bewonerskaart en de (onleesbare) kopie van de overlijdensakte van uw broer, bevestigen de persoonsgegevens van u, uw echtgenote en kinderen alsook jullie herkomst uit Kerbala, uw burgerlijke staat, het overlijdens van uw broer en uw werk in Irak doch deze feiten staan in voorgaande niet ter discussie. De brief waarin de opdracht werd gegeven om mee te gaan vechten betreft een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld en die bijgevolg slechts een beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien dienen documenten gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat alle Irakese documenten op illegale wijze te verkrijgen zijn.

Volgens het medisch attest dat u achteraf opstuurde, zou u aan een post-traumatisch stresssyndroom lijden, gelinkt aan hetgeen u in Irak heeft meegemaakt. Een dergelijk attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan, doch vormt geen sluitend bewijs voor de precieze feitelijke omstandigheden waarin de patiënt zijn mentale problemen/trauma heeft opgelopen. Bovendien is dit attest helemaal niet concreet, en er blijkt niet uit dat er een objectief neuro-psychologisch onderzoek is gebeurd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die

naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 195 en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u verplicht werd mee te vechten met al-Hashd al-Shaabi. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Bovendien worden uw verklaringen tegengesproken door verschillende objectieve bronnen.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde poging tot gedwongen rekrutering door al-Hashd al-Shaabi niet in overeenstemming te brengen is met de informatie over rekrutering door de milities van al-Hashd al-Shaabi waarover het Commissariaat-Generaal (CGVS) beschikt. Uit deze informatie blijkt namelijk, op basis van verschillende bronnen, dat al-Hashd al-Shaabi niet onder dwang rekruteert. Reeds voor de oprichting van al-Hashd al-Shaabi rekruteerden sjiiitische milities in Irak vrijwilligers voor deelname aan de strijd in Syrië ter ondersteuning van het Assad-regime. Er werd hoofdzakelijk gerekruteerd via rekruteringsposters, internet en sociale media, en door het opzetten van rekruteringscentra langs sjiiitische pelgrimsroutes. Na de oproep van ayatollah al-Sistani werden dezelfde rekruteringsmethoden aangehouden. Naast religieuze en financiële motieven vormde ook maatschappelijke prestige een belangrijke drijfveer voor de vele vrijwilligers. Er zouden zich na de oproep van al-Sistani zelfs zodanig veel vrijwilligers hebben aangemeld, dat er wachtlijsten werden ingevoerd. Kandidaat-militieleden moeten ook een selectieprocedure doorlopen en lang niet alle kandidaten worden weerhouden. Het hoge aantal vrijwilligers maakt gedwongen rekrutering dan ook totaal onnodig. Dat deze praktijk niet voorkomt, wordt bevestigd door verschillende en onafhankelijke bronnen. Alle door het CGVS gecontacteerde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al-Hashd al-Shaabi. In het licht van deze informatie is het dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u verplicht werd zich aan te sluiten bij al-Hashd al-Shaabi. De door u beschreven rekrutering zou bovendien op een officiële en systematische wijze gearrangeerd worden. Zo stelt u dat er eind 2014 een oproep verscheen van A.(...) A.(...), de hoofdverantwoordelijke van het heiligdom. In die oproep stond dat de medewerkers mee moesten gaan vechten, elke keer twee, drie of meer van elke afdeling. Daarna kregen de afdelingsverantwoordelijken telkens een lijst, waar op zou staan wie er mee moest gaan vechten in de heilige oorlog (CGVS p.18). Deze verklaringen vallen niet te rijmen met de informatie die door het CGVS verzameld werd.

Verder verklaarde u dat u, voordat u wist dat u naar het front in Baiji moest vertrekken, een opleiding van twee dagen heeft gehad. In deze opleiding werd u, samen met 50 andere medewerkers, personen uit alle afdelingen van het heiligdom, geleerd hoe een wapen te gebruiken (CGVS p.19). 15 à 20 dagen na de opleiding, werd u op 28 juli 2015, compleet onverwacht, verteld dat u de volgende dag naar het front moest vertrekken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het vooreerst uitermate vreemd is dat al-Hashd al-Shaabi iemand na slechts twee dagen training rechtstreeks aan het front zou plaatsen. Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt blijkt dat getuigenissen van vrijwilligers van al-Hashd al-Shaabi spreken over een basistraining van ongeveer 45 dagen. Het is voor al-Hashd al-Shaabi zelf immers ook belangrijk te beschikken over goedgetrainde strijders, om een goede kans te maken om de strijd te winnen. U geeft zelf meermaals aan dat u nooit een wapen heeft gedragen in uw leven, dat u niet weet hoe u moet vechten en dat u geen ervaring heeft in de oorlog (CGVS p. 16, 18, 20). Het is zelfs nog onwaarschijnlijker dat u pas op 28 juli te weten komt dat u op 29 juli 's morgens aan het front moet meevechten. U wordt met andere woorden totaal onvoorbereid, slecht getraind en ongemotiveerd aan het front gedropt. Dit creëert een absurde situatie die gegarandeerd uitmondt in een fiasco, niet alleen voor u maar ook voor uw medestrijders. Het lijkt bijzonder onwaarschijnlijk dat dit tot de praktijken van al-Hashd al-Shaabi behoort, zeker gezien de informatie die in vorige alinea's reeds beschreven is.

Voorts gaf u aan dat u, op de poetsafdeling van het heiligdom, verantwoordelijk was voor het uitdelen en bijbestellen van de producten en materialen van uw afdeling, die toch uit zo'n 140 personen bestaat (CGVS p. 8). U bent in de laatste jaren zelfs tot vijf maal toe mee gegaan naar Iran, om producten en machines te kopen. U ging dan naar Iran samen met verantwoordelijken van het heiligdom, directieleden, en uw directe chef. U gaf aan dat u mee moest naar Iran omdat u degene was die wist welke machines, welk materiaal en welke producten jullie nodig hadden. Bovendien was u de oudste, werkte u er al lang en was u verantwoordelijk voor de opslagruimtes (CGVS p.10-12). Dat iemand die dergelijke verantwoordelijkheden heeft wordt gekozen om mee te gaan vechten met al-Hashd al-Shaabi, lijkt weinig waarschijnlijk, zeker gezien het feit dat u geen enkele ervaring heeft in de gewapende strijd. Doordat u plots moest gaan strijden, valt er immers een schakel weg die niet zo gemakkelijk valt te

vervangen als een gewone poetser. Dat dit dan ook nog zo plots, van de ene op de andere dag gebeurd, maakt het nog onwaarschijnlijker.

Bovendien verklaarde u dat er in uw afdeling verschillende personen werkten die ervaring in de oorlog hadden, en het wel zagen zitten om mee te gaan vechten. Deze mensen, u geeft zelfs de namen van enkele personen, waren iets ouder en hadden ervaring met vechten tijdens het regime van Saddam (CGVS p.20-21). U verklaarde tevens dat zij kenbaar maakten dat ze het vechten wel zagen zitten, maar dat er voor jullie geen mogelijkheid was om zich vrijwillig op te geven. De hoofdverantwoordelijke beslist wie mee moest gaan vechten en wie niet. Dat deze hoofdverantwoordelijke dan niet kiest voor de mensen die gemotiveerd zijn en ervaring hebben, maar wel voor iemand die niet gemotiveerd is – en tevens, volgens uw verklaringen, gekend was als “een bangerik (CGVS p. 26)” én daarenboven een verantwoordelijke taak in het heiligdom heeft, lijkt onwaarschijnlijk.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan u zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te weerleggen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van uw huwelijksakte; de kopieën van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, uw werkbades, de kopie van uw bewonerskaart en de (onleesbare) kopie van de overlijdensakte van uw broer, bevestigen de persoonsgegevens van u, uw echtgenote en kinderen alsook jullie herkomst uit Kerbala, uw burgerlijke staat, het overlijdens van uw broer en uw werk in Irak doch deze feiten staan in voorgaande niet ter discussie. De brief waarin de opdracht werd gegeven om mee te gaan vechten betreft een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld en die bijgevolg slechts een beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien dienen documenten gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat alle Irakese documenten op illegale wijze te verkrijgen zijn.

Volgens het medisch attest dat u achteraf opstuurde, zou u aan een post-traumatisch stresssyndroom lijden, gelinkt aan hetgeen u in Irak heeft meegemaakt. Een dergelijk attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan, doch vormt geen sluitend bewijs voor de precieze feitelijke omstandigheden waarin de patiënt zijn mentale problemen/trauma heeft opgelopen. Bovendien is dit attest helemaal niet concreet, en er blijkt niet uit dat er een objectief neuro-psychologisch onderzoek is gebeurd. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

In antwoord op het argument van de verwerende partij dat verzoekers verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door een militie die deel uitmaakt van al-Hashd al-Sha'bi niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met informatie opgenomen in het administratief dossier, stelt verzoeker te volharden in de gedetailleerde verklaringen die hij tijdens zijn gehoor heeft afgelegd. Hij wijst erop dat hij van alle betrokken personen de namen wist mee te geven en meent dat hij zijn verhaal ook met de nodige stukken heeft gestaafd. Hij zou tijdens zijn gehoor ook zelf hebben aangegeven dat gedwongen rekrutering zeker niet de norm is. Verzoeker stelt dat de militie waardoor hij zou zijn gerekruteerd oorspronkelijk werd opgericht om het schrijn van imam Abbas te beschermen en dat het feit dat hij en zijn medewerkers daar waren tewerkgesteld verklaart waarom er ten aanzien van hen dwang werd uitgeoefend. Verzoeker besluit dat de informatie aanwezig in het administratief dossier te algemeen is en wat hem betreft maar moeilijk opgaat, aangezien hij zich in een bijzondere situatie zou hebben bevonden.

De Raad is van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij zich als medewerker van een welbepaald sjiietisch heiligdom in Kerbala in een bijzondere situatie zou hebben bevonden, in de

zin dat de aan het heiligdom gelieerde militie Firqat al-Abbas al-Qitaliyya, in afwijking op de algemene regel dat milities die deel uitmaken van al-Hashd al-Sha'bi niet onder dwang rekruteren, wél dwang zou uitoefenen ten aanzien van zij die tewerkgesteld worden door het desbetreffende heiligdom. Verzoeker meent dat hij betreffende het rekruteringsproces gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, maar gaat eraan voorbij dat op basis van deze verklaringen hoegenaamd niet duidelijk is waarom men iemand zoals hij, met een verantwoordelijke en specifieke functie in de organisatie van het heiligdom en een totaal gebrek aan vechtervaring, zou verkiezen boven andere medewerkers die hun bereidheid om zich aan te sluiten kenbaar maakten en daarenboven reeds over oorlogservaring beschikten. *In casu* staat verzoekers tewerkstelling bij het heiligdom niet ter discussie. Dat verzoeker de namen kon noemen van collega's en verantwoordelijken is op zich geen indicatie dat deze personen daadwerkelijk de rol hebben vervuld die hun door verzoeker in zijn asielrelaas wordt toebedeeld. Wat betreft de door verzoeker neergelegde stukken die volgens hem zijn verhaal staven, schaarde de Raad zich achter de verwerende partij waar zij in de bestreden beslissing stelt als volgt: "(...) Uw paspoort, uw identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van uw huwelijksakte; de kopieën van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, uw werkbades, de kopie van uw bewonerskaart en de (onleesbare) kopie van de overlijdensakte van uw broer, bevestigen de persoonsgegevens van u, uw echtgenote en kinderen alsook jullie herkomst uit Kerbala, uw burgerlijke staat, het overlijdens van uw broer en uw werk in Irak doch deze feiten staan in voorgaande niet ter discussie. De brief waarin de opdracht werd gegeven om mee te gaan vechten betreft een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld en die bijgevolg slechts een beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien dienen documenten gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat alle Irakese documenten op illegale wijze te verkrijgen zijn. (...)". Verzoeker gaat niet inhoudelijk in op de zojuist geciteerde passage van de bestreden beslissing, en doet er bijgevolg geen afbreuk aan. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers verklaringen niet overtuigen, merkt de Raad op dat de door de verwerende partij gecontacteerde bronnen geen melding maken van milities die sjiiitische heiligdommen zouden beschermen en een bepaald (afwijkend) rekruteringsbeleid hanteren.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij goed zijn brood verdiende met de functie die hij binnen het heiligdom uitoefende en dat hij een goed leven had voorafgaand aan zijn problemen. Hij wijst er tevens op dat bij hem een ernstige vorm van posttraumatisch stresssyndroom werd vastgesteld. Hij stelt dat hij zware nachtmerries heeft, met ernstige migraine kampt en behandeld wordt voor haaruitval. Dit wordt volgens verzoeker bevestigd in het medisch attest dat hij heeft voorgelegd aan de verwerende partij. Uit dit medisch attest blijkt volgens verzoeker onomstotelijk dat hij werd blootgesteld aan een ernstig trauma dat hij naar eigen zeggen op een erg doorleefde en geloofwaardige manier onder woorden bracht tijdens zijn gehoor. Verzoeker meent dat het op basis van zijn verklaringen overduidelijk is dat hij rond het einde van juli 2015 betrokken was bij het beleg van Baiji. Hij meent dat de beschrijving die hij gegeven heeft van hoe het er in de zomer van 2015 aan toe ging steun vindt in de verslaggeving over de slag om Baiji en citeert uit de Wikipedia-pagina gewijd aan deze slag (stuk 32 gevoegd bij het verzoekschrift). Uit het gehoorverslag blijkt volgens verzoeker hoe hij niet alleen gedetailleerde verklaringen aflegde, maar dit ook op een erg doorleefde, sterk geëmotioneerde manier wist te doen. De vaststelling op basis van de informatie in het administratief dossier dat hij onmogelijk een gedwongen rekrut kan zijn, kan volgens verzoeker in geen geval volstaan om te besluiten dat hij zijn vrees niet aannemelijk zou hebben gemaakt.

De Raad betwist net zomin als de verwerende partij dat verzoeker de functie heeft uitgeoefend die hij beweert te hebben uitgeoefend binnen het heiligdom. Echter kan op basis van informatie aanwezig in het administratief dossier en zijn eigen verklaringen niet worden aangenomen dat hij gedwongen werd zich aan te sluiten bij een sjiiitische militie met het oog op deelname aan de gewapende strijd tegen IS. Zoals in de hoger weergegeven motivering van de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, kan aan de door verzoeker geschetste chronologie van de gebeurtenissen voorafgaand aan de dag waarop hij in de strijd werd ingezet evenmin geloof worden gehecht. In zoverre verzoeker zou menen dat zijn relaas louter en alleen ongeloofwaardig werd bevonden op basis van de in het administratief dossier aanwezige informatie aangaande de rekruteringsmethoden van al-Hashd al-Sha'bi, kan hij aldus niet worden gevolgd. Waar verzoeker onder verwijzing naar het door hem neergelegde medisch attest opwerpt dat hij met ernstige psychische problemen kampt ten gevolge van de gebeurtenissen die hij tijdens zijn gehoor heeft aangehaald, gaat hij voorbij aan volgende passage uit de bestreden beslissing: "(...) Volgens het medisch attest dat u achteraf opstuurde, zou u aan een post-traumatisch stresssyndroom lijden, gelinkt aan hetgeen u in Irak heeft meegemaakt. Een dergelijk attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid bevat een weergave van

een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan, doch vormt geen sluitend bewijs voor de precieze feitelijke omstandigheden waarin de patiënt zijn mentale problemen/trauma heeft opgelopen. Bovendien is dit attest helemaal niet concreet, en er blijkt niet uit dat er een objectief neuro-psychologisch onderzoek is gebeurd. (...)". Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat zijn persoonlijke getuigenis van wat zich op 29 juli 2015 nabij Baiji afspeelde weerklank vindt in de verslaggeving over de slag om Baiji omdat hij melding heeft gemaakt van zelfmoordaanslagen. Het is genoegzaam bekend dat IS verantwoordelijk is voor talloze zelfmoordaanslagen op diverse plaatsen in Irak. Uit niets blijkt dat de door IS in Baiji toegepaste tactiek waarbij zelfmoordcommando's worden ingezet om het pad te effenen voor andere strijders kenmerkend is voor de manier waarop de strijd aldaar verlopen is, laat staan dat het feit dat verzoeker van dit element op de hoogte is de waarachtigheid van zijn getuigenis zou aantonen. Waar verzoeker aanvoert dat hij gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen geen objectief verifieerbare details bevatten op basis waarvan zijn persoonlijke aanwezigheid op het strijdtoneel kan worden aangenomen.

Verzoeker meent dat hij dient te worden beschouwd als een deserteur uit al-Hashd al-Sha'bi (Popular Mobilization Units) en stelt dat hij tijdens zijn gehoor meermaals heeft aangegeven een afkeer te hebben voor wapens en in geen geval te willen vechten. Hij wijst erop dat informatie opgenomen in het administratief dossier bevestigt dat de milities zich veelvuldig schuldig maken aan oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid. Verzoeker meent dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/3, § 2, e) van de vreemdelingenwet c.q. artikel 9, § 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG, volgens welke bepalingen daden van vervolging onder meer de vorm kunnen aannemen van vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen.

De Raad stelt vast dat de verwijzing naar voormelde bepalingen niet dienstig is, in de mate dat hoger is komen vast te staan dat het niet aannemelijk is dat verzoeker door de militie Firqat al-Abbas al-Qitaliyya gedwongen zou zijn gerekruteerd, laat staan dat hij zou gedeserteerd zijn. Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij door de Iraakse autoriteiten zou worden gezocht omwille van desertie.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het argument dat verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren om bescherming in te roepen van zijn land van herkomst is dan ook niet relevant.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kerbala, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het

gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met “objectieve informatie die aantoont dat de situatie voor burgers in Zuid-Irak allesbehalve is”. Verzoeker verwijst naar het rapport “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 waar ook de verwerende partij naar verwijst (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar een arrest

van de Raad waarin op basis van voormeld rapport wordt aangenomen dat UNHCR de situatie in Zuid-Irak onveilig acht (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker stelt dat het geweld in Irak danig grote proporties aanneemt dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict en dat dit ook geldt voor het zuiden van het land. Uit objectieve informatie blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala blijft achteruitgaan. Verzoeker wijst op de aanslag die op 7 juni 2016 plaatsvond in Kerbala (stuk 33 gevoegd bij het verzoekschrift) en op meerdere geweldsincidenten die in andere provincies van Zuid-Irak en elders in Irak burgerslachtoffers hebben geëist (stukken 5-14, 20-26 en 28-31 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker stelt verder dat het geweld in Irak sinds begin 2014 een stroom van intern ontheemden (IDP's) op gang heeft gebracht die zich voornamelijk in de zuidelijke provincies hebben gevestigd en daar geconfronteerd worden met mensonwaardige levensomstandigheden (stukken 15-19 gevoegd bij het verzoekschrift). De verwerende partij heeft volgens verzoeker geen oog voor de humanitaire gevolgen van het conflict in Irak en het daaruit voortvloeiende risico op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Ten slotte stelt verzoeker dat de informatie van de verwerende partij niet meer actueel is daar deze dateert van december 2015.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie en bereikbaarheid met betrekking tot de zuidelijke provincies van Irak in het algemeen, en de provincie Kerbala in het bijzonder, niet langer actueel zou zijn of dat de op basis van deze analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Kerbala geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet correct zou zijn. Overigens wordt opgemerkt dat de verwerende partij middels een aanvullende nota zeer recente informatie bijbrengt omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak (COI Focus, Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak, van 4 augustus 2016) en de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies (COI Focus, Irak, De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer van 12 juli 2016). De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota

Waar verzoeker verwijst naar de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: *"(...) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are **likely** to apply (...)"* [eigen vertaling]. Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakee een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt – anders dan in de zaak die het voorwerp uitmaakte van het arrest van de Raad waarnaar verzoeker in dit verband verwijst – in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden. Dat er zich in de provincie Kerbala terreuraanslagen en andere geweldsincidenten voordoen, zoals ook blijkt uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken en de recente analyse toegevoegd aan verweerders aanvullende nota, wordt in bovenstaande veiligheidsanalyse overigens niet betwist. De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota. De verwijzing naar meer recente incidenten kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat het de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kerbala, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij na terugkeer naar zijn regio van herkomst in een preciaire humanitaire situatie zal terechtkomen waarin hij zal zijn blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet of artikel 3 EVRM.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker in Irak terecht kan in zijn regio van herkomst, kan een loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de situatie van Iraakse IDP's niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te

worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing minstens te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF